

‘Waarom sta je daar toch?’ vroeg Boet.
‘Je staat daar altijd als ik voorbijkom.’

Aan de rand van het woud stond Eland, roerloos
op z’n plek. Zo stil dat hij op een grote grijze kei leek,
midden in het kreupelhout.

‘Daarom,’ mompelde Eland, en hij staaarde in de verte.

‘Zit je vast?’ vroeg Boet.

‘Nee. Ik sta hier gewoon,’ zei Eland.

In zo’n wirwar van wilgentakken zou je gemakkelijk verstrikt kunnen raken, maar Eland leek op een andere manier vastgelopen aan de rand van het woud.

‘Krijg je zo geen zere benen?’

Ik ben al heel, heel, heel vaak langsgekomen, en al die tijd stond je daar.’

‘O, jawel!’ verzuchtte Eland.

‘Waarom ga je dan niet eens zitten, of liggen?’ vroeg Boet.

‘Nou,’ zei Eland met een zucht.
‘Ik wil hier oversteken. Daarnaartoe,’
zei hij met een knikje naar de verte.
‘Ik wil naar de overkant.’

Vlak voor Elands neus strekte een grote open
plek zich uit, en ver weg aan de overkant
begon een nieuw woud.
Maar dat was daar, aan de overkant.

‘Zo’n open plek kan ik niet oversteken,’
bracht Eland uit.
‘Als ik nog één stap zet, zal iedereen me zien.’

En inderdaad, als Eland het woud uit wilde, naar de bomen aan de overkant, zou iedereen hem zien. Onderweg was er niets om zich achter of tussen te verschuilen. Geen boom of struik, hoe klein ook. En Eland was groot. Er was alleen maar leegte, want zo zijn open plekken.

‘Er zit niets anders op,’ zei Boet stellig. ‘Als je naar het woud aan de overkant wilt, moet je hier oversteken. Eerst zet je één stap. En meteen daarna nog een. Je moet je ene been voor het andere zetten, net zolang tot ze je daarnaartoe hebben gebracht.’

Die avond, toen het donker was, besloot Eland te doen wat de kleine beer had gezegd. Hij zette zich schokkend in beweging.

Eland stak de open plek over, bereikte de rand van het nieuwe woud, dook tussen de bomen en verdween uit zicht.

Wat voor woud was dat, daar aan de overkant?

Wat heeft Eland daar gevonden?

Boet heeft het nooit geweten.
Eland keerde nooit meer terug naar zijn oude woud
om te vertellen wat de overkant hem gebracht had.

Maar af en toe, midden op klaarlichte dag,
kwam hij naar de open plek en deed een dansje.

En hij danste precies daar
waar iedereen
hem kon zien.

